

LBRIS

We know
books

MARIAN NICOLAE

Aoptazi

Ilustrații de Liviu Șoptea

Prefață de Theodor Damian

Postfață de Elena Popescu

E I K O N

București, 2021

Prefață: Poezia ca punte spre transcendent	9
Cuvântul autorului: Dumnezeu a creat lumea cu un zâmbet când era vesel, nu când era trist (epilog)....	13
ziua a opta	17
ultima poezie.....	18
fereastra	20
Cu dragoste în loc de pâine.	21
postul.....	24
potopul.....	25
rugăciunea unei lacrimi	32
geneză de mai	33
geneza-draft	34
îngerul Domnului cel iubit (1)	36
cu respect și atent.....	40
copy-paste	43
furnica.....	46
broasca țestoasă.....	47
caietul de poezii.....	48
și pe tine trecătorule, te iubește Dumnezeu mai mult..	52
tot traduc.....	53
ce-ar fi dacă.....	54
nu credeam să-nvăț a scrie o poezie vreodată	56
furnica și metafizica zborului.....	57
sudura.....	58
preoția cireșului de mai	60
civilizația bitului (binary digit).....	61
îngerul Domnului cel iubit (2)	62
matinală.....	64
vizita.....	66
definiție	67
metamorfoză	68
breaking news.....	70
nu știam.....	71
în căutarea ramei potrivite.....	72
când este o femeie frumoasă	74
aparatul de fotografiat suflete	76
creionul	82
și dacă Iisus ar veni mâine	87
epilog.....	94
Postfață: Inefabilul poeziei – răspuns pentru Hristos	97

î închid ochii și trec dincolo, în spațiul rece cu 8 dimensiuni
sunt concomitent aici și acolo, peste tot,
în centrul sferei, pe suprafața ei și în exteriorul ei.
văd trecutul, prezentul și viitorul în același timp
ca trei fotografii suprapuse într-una singură,
apoi rup grăbit această fotografie, dar o reconstitui ca un puzzle în memorie.
vorbesc toate limbile pământului, fiindcă nu mai am nevoie de cuvinte,
în loc de litere acestea au degete care mângâie clapele unui pian.
am acces la toate poeziile, scrise și nescrise, pe care le știu pe de rost,
ele nu trebuie să se mai nască vreodată pe pământ în cuvinte
acestea rămân neîntrupate în cerul poeziei.
mă întâlnesc deopotrivă cu mine păcătosul și cu mine în varianta de sfânt,
iar gândurile celor doi își fac concediul împreună
undeva pe o insulă desenată acum pe o hartă de zâmbetul Tău, Doamne.
am învățat să nu mai închid ochii ca să regăsesc spațiul cald cu 8 dimensiuni,
materia matură nu mai este vibrație, totul se transcede în informație,
memoria mă recompune din idei, lacrimile au amintiri cu lipsa mea din carne,
iar acum mă plimb lejer prin multiversurile informaționale necreate.
și a fost seară și a fost dimineață: ziua a opta.

(14 iunie 2019)

toți poeții aflați printre stele
au fost trimiși o zi pe pământ să mai scrie o ultimă poezie,
așa, ca un testament sigilat care să fie deschis când omenirea se va maturiza,
asemeni testamentului lui Einstein.
curând, într-o dimineață, Adam cel nou îl ajunsese din urmă pe Bunul Dumnezeu
care tocmai se grăbea spre lucru, fiind puțin chiar în întârziere,
anunțându-se și o zi mai grea ca de obicei, fiindcă azi începea Parusia.
și tot mergând în spatele Lui încerca să-și găsească cuvintele potrivite să-l abordeze.
știindu-i bine oful, Bunul Dumnezeu se scuză amabil
că nu are chiar acum timp pentru o cafea,
Adam se fâstâci și el, după care
Domnul îi dăruie în cele din urmă volumul cu poeziile ultime ale poezilor.
ei, acum urmează un întreg ritual, omul nostru fugi și se ascunse repede în albastru,
luă ditamai ceaslovul, se închină smerit, îl sărută cu cinstea datorată Noului Testament
și se puse vrednic pe citit.
la început era tare încurcat și nedumerit
și începu din ce în ce mai grăbit să răsfoiască pagină după pagină,
după care, zâmbind, într-un final înțelese,
învățase cum se citesc paginile albe, nescrise...

(27 iunie 2019)

LBRIS

We know
books

Ne mor părinții prin spitale,
În inimi ni se-nfig pumnale
Și-n paturile fierbinți de sfinți
Dorm somn ca de copii, cumiști.

Încerc să mor la schimb acum,
Să mă propun la troc. Oricum,
Și poezia e complet confuză
Și să se nască ea refuză.

A trebuit s-o păcălesc
Că toți părinții acum trăiesc,
Că au greșit furând iubire
Și-s condamnați la nemurire.

Atâta știință-i înconjoară
Ce scursul vieții atent măsoară,
Cu-atâtea aparate-n jur,
Trăgând de capătul de șnur.

Ai moarte tu așa dorinți
Să te atingi tu de părinți?
Ei înviază la trei zile iar,
Hristos le face acest dar.

Căci sfinți în calendare sunt
Prin jertfa lor plătită scump,
Căci au crescut copiii bine

Cu dragoste în loc de pâine.

Hai tată, ridică-te de pe targă,
Ți-am cioplit ca Noe arcă,
Vom pleca spre-a opta zi
Când în zori te vei trezi.

Îngeri în halate albe
Ca o cunună de nalbe
Stau în juru-ți și repară
Trupul tău de trestioară.

Domnul doctor mulțumesc,
Eu sfiit abia grăiesc,
El, smerit, nimic n-a spus,
Cu degetul arată-n sus.

Mulțumesc celui de sus,
Căci însuși mâna Lui a pus
Pe bisturiul care preface
Lacrimile în condace.

Ești mamă prea frumosul dar
Ce împrumuți pe sfinți cu har,
Mai stai cu noi, încă mai cresc,
Mă duc la timp să îl opresc.

E plin de reguli peste tot
Și nimeni nu m-a întrebat de pot
Măcar pe una ca s-o șterg
Și-n legea lor apoi să merg.

Pe moarte n-o putem muștra,
Dar inventez în cer fereastra
O Doamne, iartă, ce mai veste,
De unde mama mă privește.

(15 august 2020)

LBRIS

We know
books

am să țin post de cuvinte prin poezie, pentru o vreme,
și-am să scriu versurile cu picturi întrupate în cuvinte
care au plecat să facă penitență în cerneala din călimara ta, Doamne.
am să țin post de cuvinte prin poezie, pentru o vreme,
și-am să scriu versurile cu simfonii întrupate în cuvinte
care au plecat să cânte în liturghiile lacrimilor fără copilărie.
am să țin post de cuvinte prin poezie, pentru o vreme
și-am să scriu versurile cu sculpturi întrupate în cuvinte
care au plecat în exil în marmura șlefuită din poeziile Tale Doamne,
scrise pentru noi, iar Tu tot aștepti să urce omul pe muntele Sinai
să ni le dai ca altădată pe două tăblițe cioplite,
dar nu prea mai avem timp să fim fiecare dintre noi Moise.
am să țin post de mine prin versuri, așa, pentru o vreme
până când pot să-ți scriu poeziile, Doamne, ca rugăciunile sihaștrilor:
cu golurile din care au plecat grăbite cuvintele
care s-au ridicat prea devreme cu trupul lor la ceruri.

(25 decembrie 2019)